

Govor potpredsjednika Hrvatskoga sabora akademika Željka Reinera u prigodi primanja odličja Velikog križa Reda Rio Branco Federativne Republike Brazil

Rezidencija veleposlanice Brazila, 2. veljače 2024., 19:00 sati

Poštovana ekscelencijo veleposlanice Federativne Republike Brazil Silvana Polich, poštovani uzvanici, dragi prijatelji, draga moja obitelji,

dozvolite mi da najprije izrazim svoju veliku zahvalnost njegovoj ekscelenciji gospodinu predsjedniku Federativne Republike Brazil Luizu Inácio Lula da Silva koji mi je dodijelio jedno od najviših civilnih odličja Brazila – Veliki križ Reda Rio Branco s lentom i zvijezdom. Ovo se visoko odličje dodjeljuje građanima Brazila i stranim građanima koji su ga “zavrijedili zaslugama koje je prepoznala brazilska vlada čineći djela dostojna časnog spomena i istaknuli se zaslugama i građanskim vrlinama”. Znam da je u predlaganju da dobijem ovo visoko odličje važnu ulogu odigrao i bivši veleposlanik Brazila u Hrvatskoj, a sada ministar vanjskih poslova Brazila i, usuđujem se reći moj prijatelj, Nj. E. g. Mauro Vieira, na čemu mu se od sveg srca zahvaljujem. Zahvaljujem se najiskrenije i veleposlanici Brazila Nj. E. gđi. Silvani Polich na časti da orden primam iz njenih ruku.

Premda smo zemljopisno udaljeni, naše dvije nacije i ljudi povezani su iskrenim prijateljstvom i sličnim mentalitetom. Jedan od mostova koji spaja naše zemlje je i hrvatska dijaspora koja živi u Brazilu a koja, zajedno sa potomcima, broji oko 70 000 građana. Brazilci, slično kao i Hrvati, imaju povjesno iskustvo života izvan domovine. I vjerojatno najpoznatiji brazilski pjesnik Antonio Goncalves Dias napisao je u svojoj čuvenoj pjesmi “Pjesma progonstva” dirljive stihove: “Moja domovina ima mnogo palmi i pjesma drozda puni njen zrak; ni jedna ptica ovdje ne može pjevati tako kao što ptice pjevaju tamo.” Ove su riječi vrlo slične stihovima hrvatskih pjesnika koji su zbog različitih razloga živjeli u inozemstvu i čeznuli za svojom ljubljenom domovinom.

Činjenica da su naše zemlje tako udaljene ne znači zapravo ništa, posebno kad naša srca kucaju zajedno, ili, kako je meni najdraži brazilski pjesnik Carlos Drummond de Andrade napisao: „Svemiru, beskrajni svemiru, moje je srce još više beskrajno. “ Stoga su razumijevanje između naša dva naroda, prijateljstvo i ljubav važniji od udaljenosti i nadam se da mi ne ćete zamjeriti što ću ponovno citirati Carlosa Drummond de Andrade: “Jer ljubav ublažava siromaštvo, nadmašuje dosadu, dan čini svjetlijim i vraća neprolaznu radost našoj prirodi.” Udaljenost ne

predstavlja ništa ako smo bliski u srcima i u duhu, ako negujemo bliskost kao što je pokojni biskup Pedro Casaldáliga rekao “ Glavni i zajednički cilj da se očovječi ljudskost je njegovati bliskost.” Često se sjetim kako je on govoreći o odnosima među ljudima rekao (u slobodnom prijevodu) “Ono što me čini je ono što dajem a ne ono što imam. Što više dajem više imam jer sam time bogatiji a što manje dajem manje imam jer sam time i ja siromašniji”. Te sam riječi uvijek imao na umu pri poticanju prijateljskih odnosa između Hrvatske i Brazila i posebno u nastojanjima da približim Brazil, a osobito kulturu Brazila, Hrvatima i Hrvatskoj.

Usuđujem se nadati da je ovo odličje znak da su moja nastojanja na približavanju naših dvaju nacija, posebno na području kulture, prepoznata i da sam, barem donekle, u tome uspio.

Mogu samo obećati da ću i dalje svesrdno nastojati raditi na tome.

Najljepše Vam zahvaljujem!